

Elk kalverentransport over lange afstand is fout

Sinds maandag is de export van jonge kalfjes over lange afstanden in veewagens verboden. Dat gaat niet ver genoeg, vindt Bert van den Berg.

Het recente verbod van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit (NVWA) op export van jonge kalfjes over lange afstanden is mede ingevoerd vanwege het ontbreken van een goed drinkwatersysteem. Het bevestigt onze kritiek op deze transporten. Twee weken geleden startten wij, de Dierenbescherming, een campagne om de import van nauwelijks veertien dagen oude kalfjes voor de Nederlandse vleeskalverhouderij uit landen als Polen, Litouwen en Ierland te stoppen. De kalfjes zijn veel te jong en fragiel, zitten opeengepakt in de veewagen, worden onderweg blootgesteld aan weer en wind, krijgen niet of nauwelijks te drinken en komen daardoor uitgeput en uitgedroogd in Nederland aan. Geen wonder dat veel kalfjes last hebben van longontsteking en diarree en dat het gebruik van antibiotica in de vleeskalverhouderij onverantwoord hoog ligt. Daarnaast is de kans dat met zo'n transport besmettelijke dierziekten ons land in worden gesleept uitermate reëel. Zo brak mond-en-klauwzeer in 2001 in Nederland uit door een kalvertransport uit Ierland.

Onbereikbare drinknippels
Joop Atsma, voorzitter van de Stichting Brancheorganisatie Kalversector (SBK) reageert tot nu toe alsof het hier om incidenten gaat; het overgrote deel van de transporten zou aan de wet voldoen. Het exportverbod van de NVWA illustreert het tegendeel en maakt duidelijk dat het hier om een structureel probleem gaat. De kalfjes mogen maar liefst negentien uur vervoerd worden met na negen uur een pauze van één uur om ze te drenken. Veewagens hebben hiertoe drinknippels in de zijwanden, maar de meeste kalfjes kunnen daar in de overvolle wagen niet bij.

Nederland exporteert kalfjes naar onder andere Spanje, maar importeert tegelijkertijd ook kalveren. FOTO JERRY LAMPEN, ANP

Bovendien begrijpen ze met hun zuigreflex niet hoe de nippels werken. De NVWA concludeert dan ook: "Het is praktisch niet mogelijk om op deze wijze alle kalveren in een vervoermiddel te laten drinken." Ook het gebruik van gesloten, klimaatgestuurde veewagens lost, zoals de sector in het verleden weleens opverde, de dierenwelzijns- en ziekterisico's niet op. Dieren komen wellicht wat vitaler aan, maar zullen door hun jonge leeftijd nog steeds uitgeput en uitgedroogd raken. Bovendien stopt het risico op gevaarlijke dierziekten dan ook niet. In het exportverbod ziet de Dieren-

bescherming een eerste bevestiging van haar gelijk. Wat voor de export geldt, zou ook voor de import moeten gelden.

Export
Door de groei van de melkveestapel als gevolg van het eerder dit jaar loslaten van de Europese melkquota, neemt de export van kalveren uit Nederland naar bijvoorbeeld Spanje toe. Des te wranger is het dat aan de andere kant nog steeds jaarlijks bijna een kwart miljoen kalfjes over grote afstanden door Nederlandse bedrijven worden geïmporteerd. Streep die import en export van kalfjes tegen

elkaar weg en het gesleep met zeer jonge kalveren kan direct stoppen. Op voorstellen van de Dierenbescherming om het vervoer van kalveren over lange afstanden te staken, is de vleeskalversector tot nu toe niet ingegaan. Vandaar dat de Dierenbescherming nu stevig campagne voert om de sector op andere gedachten te brengen. Binnen tien dagen hebben ruim 30.000 mensen al hun handtekening gezet. De actie loopt door tot 10 januari. De druk op de kalversector neemt toe en kan niet zonder gevolgen blijven, zeker na het besluit van de NVWA. Hopelijk komt het hierdoor snel tot afspraken.

Bert van den Berg
programmamanager veehouderij
Dierenbescherming

commentaar

De misère rond verwarde personen was van ver te zien aankomen

Minder plekken in psychiatrie en verpleeghuis: je zag het probleem aankomen

Zestien maanden onvoorwaardelijke celstraf kreeg 'journaalkaper' Tarik Z. gisteren in hoger beroep. Dat is een maand meer dan de straf die de rechtbank eerder oplegde aan de man die het televisienieuws platlegde door met een gasalarmpistool de studio binnen te dringen. De uitspraak zelf moeten we als gegeven beschouwen: blijkbaar is de gijzeling van omroepmedewerkers overtuigend bewezen. Maar achter het vonnis gaat een probleem schuil dat men lang zag aankomen zonder er iets aan te doen: dat van verwarde personen. De man die even een ideologisch

gedreven en levensgevaarlijke terrorist leek, was in feite een jonge man met psychische problemen die een nepwapen gebruikte om zijn versie van de waarheid te verkondigen. Problemen door verwarring zijn zeker niet altijd te voorkomen, maar worden er wel genoeg pogingen gedaan? In het geval van Tarik Z. is het antwoord op die vraag lastig te geven. Maar in het algemeen wringt het zeker. Politie, woningverhuurders en hulpverleners waarschuwen al jaren dat de groep verwarde mensen een steeds groter beroep op hen doet. Je kon het uittekenen, met het afbouwen van bedden in de psychiatrie en met het langer

thuis laten wonen van bijvoorbeeld mensen met dementie. De omgeving van deze mensen heeft nogal eens moeite om signalen van verwarring op te pikken. Dat signaleerde Liesbeth Spies vorige week in deze krant. Ze is voorzitter van het 'aanjaagteam' dat in de gaten moeten houden of gemeenten wel genoeg doen voor verwarde personen. Burgers worden opgeroepen om eens aan te bellen bij de buurvrouw die al drie weken niet buiten komt. Die oproep tot barmhartigheid kan een samenleving die veel aan de professionele zorg heeft overgelaten, zich aantrekken. Maar tegelijkertijd moeten we diezelfde zorg niet te ver te

rugtrekken: ernstig verwarde mensen moeten op z'n minst steun krijgen van professionals. Aanjaagteam, variatie in gemeentelijke aanpak: allemaal prima, maar meer haast is geboden. Gemeenten moeten deze taak versneld op zich nemen en daarbij steun krijgen van het Rijk. Door professionele zorgverleners in te zetten en de afbouw van plekken in psychiatrie en verpleeghuis niet heilig te verklaren. Want de mensen om wie het gaat moeten de broodnodige zorg krijgen. Bovendien moeten we de kans verkleinen dat we aan de berechting van een nieuwe 'journaalkaper' weer een wrange nasmaak overhouden.

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteurs.